

Zilah, 1906. április 13. – Budapest, 1969. szeptember 29.

Értelmiségi családban született, apja újságíró volt. A középiskolát Nagykárolyban végezte, ezután jogi tanulmányokat folytatott Párizsban, majd Kolozsvárott. Az egyetem után az előírt szakmai gyakorlatot nem teljesítette, ezért csak az abszolutóriumig jutott, így magántisztviselőként vállalhatott munkát.

Kolozsvári egyetemistaként kapcsolatba került a kommunista mozgalommal, s 1929-ben belépett a Kommunisták Romániai Pártjába. Az erdélyi tartományi vezetőség mellett tagja volt a kolozsvári, majd a Szamos kerületi pártbizottságnak. Titkárként ő irányította az erdélyi Vörös Segélyt. Észak-Erdély visszacsatolása után kapcsolatba került a Kommunisták Magyarországi Pártja vezetőivel, és átigazolt a magyar pártba. 1943-ban a KMP észak-erdélyi tartományi bizottságának a vezetője és az országos titkárság tagja. Szerepe volt a párt feloszlását kimondó határozat megszületésében. A döntés nyomán megalakult Békepártban a központi bizottság egyik meghatározó politikusa. 1943. november 14-én letartóztatták, s 1944. február 28-án a Vezérkari Főnökség különbírósága hűtlenség vádjával tizenöt évi fegyházra ítélte. 1944 nyarától Sárospatakon tartották fogva, ahonnan a nyilaspuccsot követően megszökött.

1944. novembertől Szegeden a kommunista párt dél-magyarországi területi titkárságának a titkárhelyettese, majd titkára. Az 1945. november 4-i nemzetgyűlési választásokon a Békés megyei választókerületben mandátumot szerzett; 1947. augusztus 31-én az MKP országos, 1949. május 15-én a Magyar Függetlenségi Népfront országos listájáról került be a törvényhozásba. 1945. decembertől a Délmagyarország című lap felelős szerkesztője. Miután az újság az MKP kezébe került, megbízták a főszerkesztői teendők ellátásával.

1945 végétől az MKP központi apparátusában dolgozott: decembertől 1947. novemberig a tömegszervezetek osztályának a vezetője, 1947. októbertől egy évig a nő- és ifjúsági titkárság vezetője, 1947. szeptember és 1949. június között a szervezőbizottság titkárságának a vezetője. A Magyar Dolgozók Pártja alakuló kongresszusán a központi vezetőség és a szervezőbizottság póttagjává választották, 1953. február 26-ig volt tagja a testületnek. 1949 szeptemberében visszahívták az MDP Szervezőbizottságából, és kinevezték a Magyar Rádió elnökévé. 1953. január 20-án, az előkészítés alatt álló cionista per kapcsán letartóztatták, a rádió éléről azonban hivatalosan csak egy hónappal később mentették fel. Megfosztották a mandátumától. 1954-ben ítélet nélkül szabadult. Ezután a Zálogház Vállalatnál, majd a Begyűjtési Minisztériumban dolgozott. 1955-ben rehabilitálták. 1956 nyarán kinevezték az Esti Budapest főszerkesztőjévé.

A forradalom leverését követően, 1956 decemberétől a kormány Tájékoztatási Hivatalának az elnöke. Az MSZMP 1957. júniusi országos értekezletén, 29-én beválasztották a központi bizottságba; haláláig a testület tagja. 1957. július 21. és 1959. december 5. között a párt agitációs és propagandaosztályának a vezetője. Az 1958. november 16-i választásoktól Csongrád megye képviselőjében, 1967. március 19-étől Budapest 38. számú választókerületében haláláig ismét az Országgyűlés tagja. Az MSZMP VII. kongresszusán, 1959-ben a politikai bizottság póttagjává, egyben a központi bizottság ideológiai titkárává választották. E minőségében az ideológiai és a kulturális terület felelőse volt. Az 1960-as évek első felében Kádár János legközvetlenebb munkatársai közé számított. 1962-ben bekerült a legszűkebb vezető testületbe, a politikai bizottságba; tagságát haláláig megőrizte. Az MSZMP IX. kongresszusán, 1966-ban megbízták a KB agitációs és propagandabizottságának a vezetésével, de a KB-titkári funkciót elveszítette. 1969 márciusában egészségi állapotára való tekintettel nyugalomba vonult.